

faa enorme Omsetninger, at det maatte være tydeligt for Enhver, at naar de reiste Modstand derimod, maatte Frankfoden som Grundlag for et universelt Møntsystem være stillet under ugunstige Bæfser. At Forholdet er blevet yderligere forværret, efter at Frankrig har lidt sine Nederlag, er en anden Sag. Det ærede Medlem har Ret i, at i disse Forhold er det ikke alene økonomiske Interesser, som spille Sovebrollen; men at der ogsaa gjør sig et vist Sikfetheenssyn gjældende mellem Staterne. Ingen af de store Mægter vil gjerne følge den anden i saadanne Forhold som dette; enhver gjør Fordring paa at være ledende og afgjørende, og jo dybere de politiske Modsetninger ere, som stille Staterne fra hinanden, jo dybere den Harm og det Had er, som opstaar mellem Folkene, desto vanskeligere bliver det at samle de forskellige Hoveder under eet System, der er laant fra den Ene eller fra den Anden. At det under disse Omstændigheder har daarlige Udsigter med at naae et universelt Møntsystem, tror jeg maa erkjendes fra alle Sider. Alle de Prøvelser, hvis Resultater vi have lært at kjende gjennem Betænkninger og Udarbejdelser fra Møntkommissionerne, vidne tydelig nok om, at den Tanke har været den første og ledende ved alle Overveielser, om der har været Mulighed for at naae et universelt Møntsystem, og man er først vegen bort derfra, efter at en Prøvelse af alle Forhold har gjort det klart, at der ikke var Noget at opnaa paa dette Omraade. Det vilde kun være en Sjentagelse af, hvad der saa klart og tydelig er udviklet i Kommissionens Betænkning, om jeg paany vilde gaa ind paa, hvorledes det stiller sig med den franske, engelske og tydske Møntfod overfor det nye System, som paatænkes hos os; men jeg skal dog ganske særlig med Hensyn til den tydske minde om, at den Reform, der stete i December 1871 ved Loven om den nye tydske Guldmønt, betragtes ingenlunde i Tydskland selv som fuldstændig sikker imod Forandring. Der er i selve Tydskland stærke Røvelser mod den nye Møntfod, som den Gang blev indført, og det er meget langt fra, at der selv mellem Syden og Norden i Tydskland er virkelig Harmoni paa Møntonraadet; thi skjøndt den nye Guldmøntfod skalde være den høiere Enhed af Thaler og Gyldefoden, spæres der endnu under den nye Møntfods Herredømme en haardnakket Kamp mellem Syden og Thaler. Smidleritid, selv om man vil slutte sig til den tydske Møntfod, er dermed ikke givet, at man vilde være det universelle System væsentlig nærmere, medens Tilslutningen til det tydske Møntsystem vilde medføre en lang Række af Besværligheder og Vanskeligheder, uden at vi dog i mindste Maade vilde være garanterede imod, at den næste Slægtfølge som til at gjøre Reformen om igjen. Nu siger det ærede Medlem imidlertid, at de Fordele, der opnaas ved den Reform, her foreligger, ikke have nogen virkelig stor Betydning,

og han har givet en Skildring af den nuværende Tilstand, hvorefter der skalde være omtrent en faktisk Møntenhed mellem de tre nordiske Riger, idet de svenske og norske Specier og Dalere, ja endogaa de danske Remarler og Marker skalde gaa ganske let og naturlig i alle tre Riger. Jeg tillader mig at tro, at Forholdet ikke er ganske saa lyst, som det ærede Medlem maler det. Det er ganske sikkert, at der er Forhold, under hvilke svenske Penge tages fortræffeligt her i Kjøbenhavn; kommer der Folk fra Skaane, som ville kjøbe Silketøier i vore Butiker, er det utroligt, med hvilken Lethed man tager imod svenske Penge; men under visse Forhold have de svenske Penge; og det ikke alene Seblerne, men endogaa Sølvpengene, megen Vanskelighed ved at komme i Circulation her, og at dette ogsaa gjælder om danske Penge i Sverig og Norge, er vist nok, i hvor vel jeg ingenlunde beneger, at man overfor danske Reisende enten af Beluillie, eller fordi man paa anden Maade har Fordel ved dem, finder sig i et lille Kurstab ved at tage danske Penge selv i smaa Møntsorter. Men om det end nok saa meget er Tilfældet, at svenske eller norske Mønter gaa i Danmark eller omvendt, maa det dog ikke glemmes, at der desfra er et meget langt Skridt til den store Reform, som nu stilles i Udsigt for os, og hvorved ikke alene de enkelte Mønter, men ogsaa selve Regneenheden bliver den samme i de tre Riger. Den norske Stilling og den danske staa nu i et saadant Brokforhold til hinanden, at det i mangfoldige Forhold medfører store Besværligheder at skulle overføre et Beløb fra den ene til den anden. At Sverig har gjort et stort Fremskridt fra den Tid, da det levede med Banko og Rigsgælds, og at det derved, at det er kommet ind paa Rigs-mønten, har i mange Henseender fremmet Samkvæmmet mellem sig og os, er en given Sag; men ved, hvad der foreligger, giver Sverig os netop et Vidnesbyrd om, at en Møntreform meget godt kan ske i forskellige Skridt, og at det ingenlunde er nødvendigt at gjøre hele Skridtet paa een Gang, men at man ofte handler klogt ved at dele det i forskellige Partier og gjøre Forberedelser, førend man kommer til det endelige Skridt. Det er netop noget Lignende, der efter min Mening vil ske her. Ikke alene faae vi nu gjennem disse Forslag, forsaavidt de gennemføres, en virkelig Sammenslutning med de to andre Riger, en Sammenslutning, der vil blive af meget stor praktisk Betydning, men vi ville naae denne Sammenslutning samtidig med, at vi foretage et Skridt, som dog er økonomisk uundgaaeligt for os, nemlig Overgangen fra Sølv til Guld. Om vi ogsaa se nok saa meget bort fra alle Konventioner og alle Forsøg paa at tilvebringe Enhed, vilde der dog snart — thi Verdens økonomiske Udvikling byder det — ske et Skridt, hvorved den danske Mønt bragtes over fra Sølv til Guldmøntfoden, og det er piansynlig en betydelig Fordel, naar dette Skridt kan gjøres sam-